

PETŐCZ ANDRÁS

A bolond nő

Azt mondod nekem, hogy *a bolond nő a másik lakásban*, hogy kiabál, kiabál, kiabál egyre, hogy félsz, hogy egyszer rád nyitja majd a gázcsapot, felrobbantja a melletted levő lakást, és robbansz vele együtt, hogy nem bírod már az üvöltözését, és valamit kellene csinálni végre, mondod, és még azt is hozzáteszed, hogy nem érted, de minden olyan értelmetlen és furcsa körülöttünk, hogy nincs egy világos szó, cél, bármi, amiért tenni érdemes, hogy úgy érzed, egyszer majd valóban szétesik minden, és a bolond nő ennek a szétesésnek, ennek a lepusztulásnak egyértelmű bizonyítéka, olyan valaki, akinek a jelenléte káros, meg veszélyes is,

igazad van, mondom, én is láttam a bolond nőt a múltkor, hátizsák volt rajta, a kezében két nagy füles szatyor, tele mindenfélével, nagyon nehézkesen vitte azt, amit vitt, ki tudja, hova és mit, miért és kinek, az utcán láttam a bolond nőt, kilépett éppen a társasház ajtaján, ott, ahol te is élsz, de így, cipekedve nem tűnt olyan elviselhetetlennek, inkább szerencsétlennek tűnt, olyannak, aki cipeli magával az egész életét, nem tudni, minek, és miben reménykedik, valami remény kell, hogy legyen, valami akarat, ahhoz, hogy tovább tudjuk csinálni a dolgokat, hogy ne essünk darabjainkra, valami kell, hogy ne bolonduljunk meg mi is, és ne ordítozzunk saját magunkkal, egyedül, valami lepukkant, ócska lakás, szomorú falai között.

Az öregember a lépcsőházban

Az öregember a lépcsőházban, mondd, minden nap elmondja, hogy neki már nincsen sok hátra, mondd, meséled, és, hogy ezzel nem tudsz mit kezdeni, nem tudsz neki mit mondani vigasztalásul, és, hogy szomorú vagy, ha látod az öregembert, meg kissé zavarban is vagy, mondd, mert mit lehet mindazzal kezdeni, hogy azt mondja, neki vége, az orvos is megmondta, mondja neked, mondd, az orvos is közölte vele, hogy nincsen sok hátra, és, hogy megpróbált mindent, meséled, mert neked is elmesélte az öregember, és nem tudja, mondja az öregember, mondd, hogy mi értelme is volt, annak a hosszú időnek, ami adatott neki, megélni háborút, forradalmat, mindent,

*nem tudom, mondom minderre, valahogy el kell menni, mondom neked a régi banalitást, és az apámra gondolok, aki vékony, szikár ember volt, örökké erős, örökké mozgékony, aztán egy fél évig feküdt bénultan az ágyon, utána ment el, beszélni nem tudott, csak nézett a nagy barna szemeivel, néha tágra nyitotta a szemeit, így fejezte ki, ha csodálkozott valamin, így beszélgettünk, nem kellett volna így látnom az apám, mondom neked, nem jó, hogy láttam őt megöregedni, hogy ez róla az utolsó emlék, mesélem, aztán csak azt mondom, öleld meg azt az öregembert, ott, a lépcsőházban, öleld magadhoz szorosán, és kívánj jó utat neki, mert én nem öleltem meg az apám, és nem mondtam azt, *Isten veled.**

A brüsszeli nő

(Rimbaud-émlékezet)

*Látod, elutazott a brüsszeli nő, mi meg itt
maradtunk magunknak, mondod, valami
autóban ülsz, valami autópálya parkolójában,
nem tudom, hol vagy, és nem tudod, hol vagyok,
hallom a többi autó zúgását, ahogy beszélünk,
te pedig hallod a szoba csendjét, ahol éppen
meghúszom magam, látod, semmiféle vigaszt
nem nyújtott nekünk, hiába is reméltük, hogy
megvigasztal minket, mondod, éppen egy újabb
kamion süvít el melletted, legalább is azt hiszem
abból a dübörgésből, amit hallok, merre vagy?,
kérdesz, nem mintha valóban érdekelne, hogy
merre is vagyok, többezer kilométerre tőled,
mondhatnám, de hallgatok,*

*miért is gondoltuk,
hogy vigaszt nyújt nekünk, ha egyébként is
ilyen messze vagy?, szólalok meg végül, nem
bírom a csendet, lehetne ez az egész valóban
egy bizonyos párbeszéd, de még párbeszédre
sem vagyunk alkalmasak, inkább csak játék
mindez, majdhogynem a képzeletünk játéka,
valaki úton van, valaki pedig egy ismeretlen
szállodai szobában néz maga elé, az is lehet,
hogy nincs is telefon, sőt, talán még távoli
autózaj sincsen, csak az utazás van, de még
az sem úgy, ahogy azt elképzelnénk, valaki
álmodik valamit, kitalál egy utazást, papírhajót
hajtogat, és kicsinke tócsára ereszti, szomorúan.*